

14. 09. 2018

30. 09. 2018

#433

#totalcinema: Centenari
Ingmar Bergman / Les millors
pel·lícules de 2017 / Crims
i ombres. El cinema
negre clàssic

la filmoteca

Avisos i normes

La durada de les pel·lícules és orientativa i aproximada. La Filmoteca es reserva el dret d'introduir canvis en la programació per raons alienes a la seua voluntat. Consulteu les actualitzacions en el web ivac.gva.es.

Les entrades es posaran a la venda trenta minuts abans de cada projecció per a qualsevol de les sessions de cada dia. La taquilla es tancarà cinc minuts abans de cada projecció. Una vegada iniciada la projecció no es permetrà l'accés a la sala. Preguem la màxima puntualitat. Es prega silenci. Desconnecteu els mòbils abans d'entrar a la sala. No està permès el consum d'aliments i begudes.

Menuda Filmo: cada persona podrà traure un màxim de sis entrades.

La duración de las películas es orientativa y aproximada. La Filmoteca se reserva el derecho de introducir cambios en la programación por razones ajenas a su voluntad. Consulten las actualizaciones en la web ivac.gva.es.

Las entradas se pondrán a la venta treinta minutos antes de cada proyección para cualquiera de las sesiones de cada día. La taquilla se cerrará cinco minutos antes de cada proyección. Una vez iniciada la proyección no se permitirá el acceso a la sala. Rogamos la máxima puntualidad.

Se ruego silencio. Desconecten los móviles antes de entrar a la sala. No está permitido el consumo de alimentos y bebidas.

Menuda Filmo: cada persona podrá sacar un máximo de seis entradas.

Programació

DIVENDRES 14 DE SETEMBRE

18.00 h

Detroit

Kathryn Bigelow. 2017. 143' ▶ p.17

20.30 h

Música en la oscuridad

Ingmar Bergman. 1947. 87' ▶ p.8

22.30 h

Prisión

Ingmar Bergman. 1949. 78' ▶ p.8

DISSABTE 15 DE SETEMBRE

18.00 h

Juegos de verano

Ingmar Bergman. 1951. 102' ▶ p.9

20.00 h

Detroit

Kathryn Bigelow. 2017. 143' ▶ p.17

22.30 h

Noche de circo

Ingmar Bergman. 1953. 93' ▶ p.10

DIUMENGE 16 DE SETEMBRE

18.00 h

Prisión

Ingmar Bergman. 1949. 78' ▶ p.8

20.00 h

Juegos de verano

Ingmar Bergman. 1951. 102' ▶ p.9

DIMARTS 18 DE SETEMBRE

18.00 h

Noche de circo

Ingmar Bergman. 1953. 93' ▶ p.10

20.00 h

Música en la oscuridad

Ingmar Bergman. 1947. 87' ▶ p.8

DIMECRES 19 DE SETEMBRE

18.00 h

El justiciero

Elia Kazan. 1947. 86' ▶ p.23

20.00 h

Una lección de amor

Ingmar Bergman. 1954. 95' ▶ p.10

DIJOUS 20 DE SETEMBRE

18.00 h

Una lección de amor

Ingmar Bergman. 1954. 95' ▶ p.10

20.00 h

Sonrisas de una noche de verano

Ingmar Bergman. 1955. 110' ▶ p.12

DIVENDRES 21 DE SETEMBRE

18.00 h

Z. La ciudad perdida

James Gray. 2016. 140' ▶ p.18

20.30 h

El justiciero

Elia Kazan. 1947. 86' ▶ p.23

22.30 h

Sonrisas de una noche de verano

Ingmar Bergman. 1955. 110' ▶ p.12

DISSABTE 22 DE SETEMBRE

18.00 h

Un verano con Monika

Ingmar Bergman. 1952. 97' ▶ p.11

20.00 h

Z. La ciudad perdida

James Gray. 2016. 140' ▶ p.18

22.30 h

A Ghost Story

David Lowery. 2017. 87' ▶ p.19

DIUMENGE 23 DE SETEMBRE

18.00 h

A Ghost Story

David Lowery. 2017. 87' ▶ p.19

20.00 h

Un verano con Monika

Ingmar Bergman. 1952. 97' ▶ p.11

DIMARTS 25 DE SETEMBRE

18.00 h

Sueños

Ingmar Bergman. 1955. 87' ▶ p.12

20.00 h

Déjame salir

Jordan Peele. 2017. 103' ▶ p.21

DIMECRES 26 DE SETEMBRE

18.00 h

Déjame salir

Jordan Peele. 2017. 103' ▶ p.21

20.00 h

Sueños

Ingmar Bergman. 1955. 87' ▶ p.12

DIJOUS 27 DE SETEMBRE

18.00 h

Fuerza bruta

Jules Dassin. 1947. 98' ▶ p.23

20.00 h

El rostro

Ingmar Bergman. 1958. 100' ▶ p.13

Presentació del cicle a càrrec de Juan Miguel Company i Luis Pérez Ochando.

DIVENDRES 28 DE SETEMBRE

18.00 h

El rostro

Ingmar Bergman. 1958. 100' ▶ p.13

20.00 h

Fresas salvajes

Ingmar Bergman. 1957. 90' ▶ p.14

22.30 h

Fuerza bruta

Jules Dassin. 1947. 98' ▶ p.23

DISSABTE 29 DE SETEMBRE

18.00 h

Manchester frente al mar

Kenneth Lonergan. 2016. 135' ▶ p.20

20.30 h

El séptimo sello

Ingmar Bergman. 1956. 96' ▶ p.15

22.30 h

Fresas salvajes

Ingmar Bergman. 1957. 90' ▶ p.14

DIUMENGE 30 DE SETEMBRE

18.00 h

El séptimo sello

Ingmar Bergman. 1956. 96' ▶ p.15

20.00 h

Manchester frente al mar

Kenneth Lonergan. 2016. 135' ▶ p.20

Centenari Ingmar Bergman

«Bergman tenia una forma molt astuta de fer-nos partícips del que ocorria en pantalla, i això és el que més m'impresiona. Tenia aqueixa saviesa i aqueixa habilitat per presentar-nos temes filosòfics i existencials en un format popular. El seu talent per embolcar-nos en les seues històries era absolutament únic».

| LARS VON TRIER.

«Probablement els grans autors són aquells el nom dels quals pronunciem quan és impossible explicar d'una altra manera les sensacions i sentiments múltiples que ens assalten en certes circumstàncies excepcionals, enfront d'un paisatge enlluernador, o d'un esdeveniment imprevis: Beethoven, sota les estrelles, dalt d'un penya-segat assetjat per la mar; Balzac, quan, vista des de Montmartre, sembla que

«Bergman tenía una forma muy astuta de hacernos partícipes de lo que ocurría en pantalla, y eso es lo que más me impresiona. Tenía esa sabiduría y esa habilidad para presentarnos temas filosóficos y existenciales en un formato popular. Su talento para envolvernos en sus historias era absolutamente único».

| LARS VON TRIER.

«Probablemente los grandes autores son aquellos cuyo nombre pronunciamos cuando es imposible explicar de otro modo las sensaciones y sentimientos múltiples que nos asaltan en ciertas circunstancias excepcionales, frente a un paisaje deslumbrante, o un acontecimiento imprevisito: Beethoven, bajo las estrellas, en lo alto de un acantilado asediado por el mar; Balzac, cuando, vista desde Montmartre, pare-

París et pertany; però a partir d'aqueix moment, si el passat juga a l'amagatall amb el present en el rostre d'aquell o aquella a qui estimes; si la mort, quan humiliats i ofesos per fi aconseguí plantejar-li la pregunta suprema, us respon amb una ironia absolutament "valeryana" que cal intentar viure; si, a partir de llavors, les paraules "estiu prodigiós", "últimes vacances", "etern miratge", acudeixen als teus llavis, és perquè automàticament has pronunciat el nom d'aquell a qui una segona retrospectiva a la Cinémathèque Française acaba de consagrar definitivament, per a aquells que només havien vist alguns dels seus dènou films, com l'autor més original del cinema europeu modern: Ingmar Bergman.

[...] Quan va aparèixer Vadim, el vam aplaudir per estar al dia mentre que la majoria dels seus companys patien el llast d'una guerra. Quan vam veure les carasses de Giulietta Massina, també vam aplaudir Fellini, la frescor barroca del qual sonava a renovació. Però cinc anys abans el fill d'un pastor suec ja havia portat al seu apogeu aquest renaixement del cinema modern. Amb què somiàvem quan *Un verano con Mónica* es va estrenar en les pantalles parisenses? Tot el que retrèiem no fer als cineastes francesos, Ingmar Bergman ho havia fet. *Un verano con Mónica* era *Y Dios creó a la mujer* (Roger Vadim, 1956), però perfectament assolida. I aquell últim pla de *Las noches de Cabiria* (F. Fellini, 1957) en el qual Giulietta Massina mira obstinadament a la càmera, ¿hem oblidat que també es troba en la penúltima bobina d'*Un verano con Mónica*? ¿Potser hem oblidat que aquesta brusca conspiració entre l'espectador i l'actor [...] la vam viure amb mil vegades més força i poesia quan Harriet Andersson, amb els seus riallers ulls ofegats de desassossec fixos en l'objectiu, ens va prendre per testimonis del seu fastig per haver de triar l'infern en lloc

ce que París te pertenece; pero a partir de ese momento, si el pasado juega al escondite con el presente en el rostro de aquel o aquella a quien amas; si la muerte, cuando humillados y ofendidos al fin lográis plantearle la pregunta suprema, os responde con una ironía absolutamente "valeryana" que hay que intentar vivir; si, a partir de entonces, las palabras "verano prodigioso", "últimas vacaciones", "eterno espejismo", acuden a tus labios, es porque automáticamente has pronunciado el nombre de aquel al que una segunda retrospectiva en la Cinémathèque Française acaba de consagrar definitivamente, para aquellos que solo habían visto algunos de sus diecinueve filmes, como el autor más original del cine europeo moderno: Ingmar Bergman.

[...] Cuando apareció Vadim, le aplaudimos por estar al día mientras que la mayoría de sus compañeros sufrían el lastre de una guerra. Cuando vimos las muecas de Giulietta Massina, también aplaudimos a Fellini, cuya frescura barroca olía a renovación. Pero cinco años antes el hijo de un pastor sueco ya había llevado a su apogeo este renacimiento del cine moderno. ¿Con qué soñábamos cuando *Un verano con Mónica* se estrenó en las pantallas parisinas? Todo lo que reprochábamos no hacer a los cineastas franceses, Ingmar Bergman lo había hecho. *Un verano con Mónica* era *Y Dios creó a la mujer* (Roger Vadim, 1956), pero perfectamente lograda. Y aquel último plano de *Las noches de Cabiria* (F. Fellini, 1957) en el que Giulietta Massina mira obstinadamente a la cámara, ¿hemos olvidado que también se encuentra en la penúltima bobina de *Un verano con Mónica*? ¿Acaso hemos olvidado que esta brusca conspiración entre el espectador y el actor [...] la vivimos con mil veces más fuerza y poesía cuando Harriet Andersson, con sus risueños ojos anegados de desasosiego fijos en el objetivo, nos tomó por testigos de su hastío al

del cel?» | JEAN-LUC GODARD, «Bergmanorama», *Cahiers du cinéma*, n.º 85, juliol 1958.

«En l'obra de Bergman cobra transcendència una pel·lícula no massa apreciada per la crítica, *El ojo del diablo* (1960), al voltant de la qual és possible articular tota una obra rica en recurrències, ressons i obsessions morosament conreades. Atés que aquest film es presenta com un “rondó capritxós”, és temptador ampliar la metàfora musical al conjunt de les pel·lícules de Bergman. Per això és important veure *Prisión* com una anticipació de *Persona* (1966), o caure en el compte de quina manera un film com *En el umbral de la vida* (1958) dialoga amb *Gritos y susurros* (1973) a través d'aqueix teatre de cossos torturats, convulsionats pel dolor, assaltats per la bogeria i dominats per pulsions primordials. O, per descomptat, advertir com l'últim dels seus treballs “després del retir” (*Saraband*, 2003) posa en escena, a través de “deu escenes postmatrimonials”, allò que trenta anys abans ja s'inscrivía en les tempestats amoroses que retratava *Secretos de un matrimonio* (1973). I ja, en un altre nivell, admirar la dimensió mozartiana de les seues imatges, patent en l'equilibri amb el qual les seues pel·lícules conjuguen (de *Sonrisas de una noche de verano* a *Fanny y Alexander*), en doble i fascinant oxímoron, la tragèdia burlesca i la comèdia lúgubre». | SANTOS ZUNZUNEGUI, «La luz y la oscuridad. In memoriam Ingmar Bergman», *Cahiers du cinéma-España*, n.º 4, septiembre 2007.

tener que elegir el infierno en lugar del cielo?» | JEAN-LUC GODARD, «Bergmanorama», *Cahiers du cinéma*, n.º 85, julio 1958. Traducción de Antonio Francisco Rodríguez Esteban en *Cahiers du cinéma-España*, n.º 4, septiembre 2007.

«En la obra de Bergman cobra transcendencia una película no demasiado apreciada por la crítica, *El ojo del diablo* (1960), en torno a la que es posible articular toda una obra rica en recurrencias, ecos y obsesiones morosamente cultivadas. Dado que este film se presenta como un “rondó caprichoso”, es tentador ampliar la metáfora musical al conjunto de las películas de Bergman. Por eso es importante ver *Prisión* como una anticipación de *Persona* (1966), o caer en la cuenta de qué manera un film como *En el umbral de la vida* (1958) dialoga con *Gritos y susurros* (1973) a través de ese teatro de cuerpos torturados, convulsionados por el dolor, asaltados por la locura y dominados por pulsiones primordiales. O, por supuesto, advertir cómo el último de sus trabajos “tras el retiro” (*Saraband*, 2003) pone en escena, a través de “diez escenas postmatrimoniales”, lo que treinta años antes ya se inscribía en las tempestades amorosas que retrataban los *Secretos de un matrimonio* (1973). Y ya, en otro nivel, admirar la dimensión mozartiana de sus imágenes, patente en el equilibrio con el que sus películas conjugan (de *Sonrisas de una noche de verano* a *Fanny y Alexander*), en doble y fascinante oxímoron, la tragedia burlesca y la comedia lúgubre». | SANTOS ZUNZUNEGUI, «La luz y la oscuridad. In memoriam Ingmar Bergman», *Cahiers du cinéma-España*, n.º 4, septiembre 2007.

PRÒXIMAMENT *El manantial de la doncella* [1959] / *El ojo del diablo* [1960] / *Como en un espejo* [1961] / *Los comulgantes* [1962] / *El silencio* [1963] / *Todas esas mujeres* [1964] / *Persona* [1966] / *La hora del lobo* [1968] / *La vergüenza* [1968] / *El rito* [1969] / *La pasión de Anna* [1969] / *Gritos y susurros* [1972] / *Secretos de un matrimonio* [1973 + TV] / *La flauta mágica* [1975] / *Cara a cara* [1976] / *El huevo de la serpiente* [1977] / *Sonata de otoño* [1978] / *Mi isla, Farø* [1979] / *De la vida de las marionetas* [1980] / *Fanny y Alexander* [1982 + TV] / *Saraband* [2003].

DV 14 SET / 20.30 H | DT 18 SET / 20.00 H

Música en la oscuridad

Musik i mörker

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1947. VOSE. B/N. 87'. 35 mm.

INT. Mai Zetterling, Birger Malmsten, Bengt Eklund, Gunnar Björnstrand, Olof Winnerstrand, Naima Wifstrand, Ingmar Bergman.

Un pianista, cec a causa d'un accident militar, no aconsegueix ingressar en l'acadèmia musical d'Estocolm i malviu de forma erràtica fins que l'amor d'una dona li torna l'esperança.

Un pianista, ciego a causa de un accidente militar, no logra ingresar en la academia musical de Estocolmo y malvive de forma errática hasta que el amor de una mujer le devuelve la esperanza.

DV 14 SET / 22.30 H | DG 16 SET / 18.00 H

Prisión

Fängelse

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1949. VOSE. B/N. 78'. 35 mm.

INT. Doris Svedlund, Birger Malmsten, Eva Henning, Hasse Ekman, Stig Olin, Anders Henriksson.

Un vell professor de matemàtiques visita un antic alumne, director de cinema, i li proposa fer una pel·lícula sobre el dimoni i l'infern.

► Considerada la primera pel·lícula veritablement personal de Bergman, en la qual senta les bases del seu particular univers filmic.

Un viejo profesor de matemáticas visita a un antiguo alumno, director de cine, y le propone hacer una película sobre el diablo y el infierno.

► Considerada la primera película verdaderamente personal de Bergman, en la que sienta las bases de su particular universo filmico.

DS 15 SET / 18.00 H | DG 16 SET / 20.00 H

Juegos de verano

Sommarlek

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1951. VOSE. B/N. 102' 35 mm.

INT. Maj-Britt Nilsson, Birger Malmsten, Alf Kjellin, Stig Olin, Gunnar Olsson, Georg Funqvist.

Una ballarina viu una existència turmentada a causa de la seua afectivitat escindida entre la seua actual parella i el record del seu primer nòvio, amb el qual va descobrir l'amor en l'esplendor de l'estiu.

► «En la història del cinema hi ha cinc o sis pel·lícules la crítica de les quals es realitza amb aquestes meres paraules: «És la més bella de les pel·lícules!». Perquè no existeix un elogi més bell. Per què parlar més profusament de *Tabú* (1931), *Te querré siempre* (1953) o *La carroza de oro* (1953)? [...] Cinc o sis films, he dit, més un, perquè *Juegos de verano* és el film més bell». | JEAN-LUC GODARD.

Una bailarina vive una existencia atormentada a causa de su afectividad escindida entre su actual pareja y el recuerdo de su primer novio, con el que descubrió el amor en el esplendor del verano.

► «En la historia del cine hay cinco o seis películas cuya crítica se realiza con estas meras palabras: «¡Es la más hermosa de las películas!». Porque no existe un elogio más bello. ¿Por qué hablar más profusamente de *Tabú* (1931), *Te querré siempre* (1953) o *La carroza de oro* (1953)? [...] Cinco o seis filmes, he dicho, más uno, porque *Juegos de verano* es el film más hermoso». | JEAN-LUC GODARD.

DS 15 SET / 22.30 H | DT 18 SET / 18.00 H

Noche de circo

Gycklarnas afton

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1953. VOSE. B/N. 93'. DCP.
INT. Harriet Andersson, Åke Grönberg, Hasse Ekman,
Gudrun Brost, Anders Ek, Annika Tretow.

El propietari d'un circ abandona la seua família per a viure una aventura amb Anne, una orgullosa i apassionada amazona que manté relacions esporàdiques amb un jove i neuròtic actor.

El propietario de un circo abandona a su familia para vivir una aventura con Anne, una orgullosa y apasionada amazona que mantiene relaciones esporádicas con un joven y neurótico actor.

DC 19 SET / 20.00 H | DJ 20 SET / 18.00 H

Una lección de amor

En lektion i kärlek

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1954. B/N. 95'. 35 mm.
INT. Eva Dahlbeck, Gunnar Björnstrand, Yvonne Lombard,
Åke Grönberg, Harriet Andersson, Birgit Reiner.

Una parella madura, avorrida amb la vida rutinària que porta, busca l'excitació d'una nova aventura.

Una pareja madura, aburrida con la vida rutinaria que lleva, busca la excitación de una nueva aventura.

Un verano con Mónica

Sommaren med Monika

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1952. VOSE. B/N. 97'. DCP.
INT. Harriet Andersson, Lars Ekborg, John Harryson,
Georg Skarstedt, Dagmar Ebbesen, Bengt Eklund.

Monika treballa en un mercat. Harry, un jove de 19 anys, viu al costat. Un dia van al cinema i passen la nit junts en la barca del pare de Harry. Quan el xic és acomiadat, decideixen deixar Estocolm i viatjar a una idíl·lica illa.

► «Ni tortura, ni crisi, ni presó, ni set... El primer impacte internacional del cinema d'Ingmar Bergman va ser a través de la carn i la llum. L'erotisme esplendorós que despenia el cos exposat al sol de Harriet Andersson va enlluernar a una nova generació de crítics i cineastes francesos, que van veure en l'amor d'estiu de Mónica una aventura alliberadora. Mónica-Harriet Andersson és un dels molts personatges apassionants i apassionats que poblen un cinema preponderantment femení com és el de Bergman». | EULÀLIA IGLESIAS, en *Cahiers du cinéma-España*, nº 4.

Monika trabaja en un mercado. Harry, un joven de 19 años, vive al lado. Un día van al cine y pasan la noche juntos en la barca del padre de Harry. Cuando el chico es despedido, ambos deciden dejar Estocolmo y viajar a una idílica isla.

► «Ni tortura, ni crisis, ni prisión, ni sed... El primer impacto internacional del cine de Ingmar Bergman fue a través de la carne y la luz. El erotismo esplendoroso que desprendía el cuerpo expuesto al sol de Harriet Andersson deslumbró a una nueva generación de críticos y cineastas franceses, que vieron en el amor de verano de Mónica una aventura liberadora. Mónica-Harriet Andersson es uno de los muchos personajes apasionantes y apasionados que pueblan un cine preponderantemente femenino como es el de Bergman». | EULÀLIA IGLESIAS, en *Cahiers du cinéma-España*, nº 4.

Sonrisas de una noche de verano

Sommarnattens leende

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1955. VOSE. B/N. 110'. DCP.

INT. Eva Dahlbeck, Ulla Jacobsson, Harriet Andersson, Gunnar Björnstrand, Ake Fridell.

L'advocat Fredrik Egerman viu una relació platònica amb la seua jove esposa. Henrik, fill d'un matrimoni anterior, persegueix a Petra, la donzella de la família. Desiree, antiga amant de Fredrik, té un nou amor, el Comte Malcom, casat amb Charlotte. Tots estan convidats a una festa durant un cap de setmana.

► «La planificació de les escenes, la manera de complicar les relacions i conflictes, la progressió de l'acció, la interpretació, l'escenografia, els exteriors, tot té aqueixa mesura última del verader i gran teatre. Caldria enunciar la següent paradoxa: Sonrisas de una noche de verano és una extraordinària representació teatral gràcies als mitjans específicament cinematogràfics». | JOSÉ MONLEÓN, *Nuestro Cine*, n° 82, 1969.

El abogado Fredrik Egerman vive una relación platónica con su joven esposa. Henrik, hijo de un matrimonio anterior, persigue a Petra, la doncella de la familia. Desiree, antigua amante de Fredrik, tiene un nuevo amor, el Conde Malcom, casado con Charlotte. Todos están invitados a una fiesta durante un fin de semana.

► «La planificación de las escenas, la manera de complicar las relaciones y conflictos, la progresión de la acción, la interpretación, la escenografía, los exteriores, todo tiene esa medida última del verdadero y gran teatro. Cabría enunciar la siguiente paradoja: Sonrisas de una noche de verano es una extraordinaria representación teatral gracias a los medios específicamente cinematográficos». | JOSÉ MONLEÓN, *Nuestro Cine*, n° 82, 1969.

Sueños

Kvinnodröm

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1955. VOSE. B/N. 87'. DCP.

INT. Eva Dahlbeck, Ulf Palme, Harriet Andersson, Inga Landgre, Gunnar Björnstrand, Sven Lindberg.

Susanne, una editora de moda, i Doris, una jove top model, viatgen a Göteborg per a una sessió fotogràfica. Allí, Susanne intenta reconciliar-se amb el seu amant mentre la frívola Doris viu una relació amb un home madur i ric.

Susanne, una editora de moda, y Doris, una joven top model, viajan a Gotemburgo para una sesión fotográfica. Allí, Susanne intenta reconciliarse con su amante mientras la frívola Doris vive una relación con un hombre maduro y rico.

Presentació del cicle a càrrec
de Juan Miguel Company i Luis Pérez Ochando.

El rostro

Ansiktet

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1958. VOSE. B/N. 100' DCP.

INT. Max von Sydow, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Bibi Andersson, Erland Josephson, Naima Wifstrand.

Suècia, a mitjan del segle XIX. Dins d'un vehicle submergit en la boira, viatja una companyia d'artistes ambulants, el cap dels quals és el doctor Vogler, mag i hipnotitzador que va acompanyat d'una anciana bruixa, experta en beuratges d'amor, i de la seua dona i ajudant. En passar per una ciutat es converteixen en el blanc de les humiliacions d'un comitè encapçalat pel cínic doctor Vergerus, un metge que demana a Vogler una representació.

Suecia, a mediados del siglo XIX. Dentro de un vehículo sumergido en la niebla, viaja una compañía de artistas ambulantes, cuyo jefe es el doctor Vogler, mago e hipnotizador que va acompañado de una anciana bruja, experta en pocimas de amor, y de su mujer y ayudante. Al pasar por una ciudad se convierten en el blanco de las humillaciones de un comité encabezado por el cínico doctor Vergerus, un médico que pide a Vogler una representación.

Fresas salvajes

Smultronstället

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1957. VOSE. B/N. 90'. D.CP.
INT. Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin,
Gunnar Björnstrand, Max von Sydow.

Un ancià professor viatja al sud de Suècia junt amb la seua nora per a rebre un homenatge pels seus serveis a la ciència. Durant el trajecte, rememora diferents episodis de la seua vida.

► «El passat del protagonista il·lumina, epifànicament, el seu moment present [...]. Estructurat al voltant d'un desplaçament espacial –el viatge amb cotxe– el film és també un itinerari interior cap al seu passat. Es tracta, sens dubte, d'una de les obres majors del cineasta. La perfecta coherència del seu sistema simbòlic només pot trobar parangó en certs films de l'expressionisme alemany (pense en alguns títols de Murnau). Tot està íntimament connectat: el rellotge sense manetes del somni de Borg es troba després entre els records personals de la seua quasi centenària mare. L'absència de temps remet a la presència de la mort (en el seu somni, Borg es veu a si mateix tancat en un taüt), igual que la permanència del racó de les maduixes convoca la immediata aparició d'una jove autoestopista, viu retrat de Sara, la cosina que, antany, va ser impossible amor de l'ancià. Les maduixes marquen així la continuïtat del desig en el moment present, l'afirmació de la vida quan aquesta es va extingint». | JUAN MIGUEL COMPANYY, *Bàsics Filmoteca*, 2/2/2017.

Un anciano profesor viaja al sur de Suecia junto a su nuera para recibir un homenaje por sus servicios a la ciencia. Durante el trayecto, rememora diferentes episodios de su vida.

► «El pasado del protagonista ilumina, epifànicamente, su momento presente [...]. Estructurado en torno a un desplazamiento espacial –el viaje en coche– el film es también un itinerario interior hacia su pasado. Se trata, sin duda, de una de las obras mayores del cineasta. La perfecta coherencia de su sistema simbólico sólo puede encontrar parangón en ciertos films del expresionismo alemán (pienso en algunos títulos de Murnau). Todo está íntimamente conectado: el reloj sin manecillas del sueño de Borg se encuentra luego entre los recuerdos personales de su casi centenaria madre. La ausencia de tiempo remite a la presencia de la muerte (en su sueño, Borg se ve a sí mismo encerrado en un ataúd), al igual que la permanencia del rincón de las fresas convoca la inmediata aparición de una joven autoestopista, vivo retrato de Sara, la prima que, antaño, fue imposible amor del anciano. Las fresas marcan así la continuidad del deseo en el momento presente, la afirmación de la vida cuando ésta se va extinguiendo». | JUAN MIGUEL COMPANYY, *Bàsics Filmoteca*, 2/2/2017.

El séptimo sello

Det sjunde inseglet

INGMAR BERGMAN. Suècia. 1956. VOSE. B/N. 96'. DCP.

INT. Max von Sydow, Gunnar Björnstrand, Bibi Andersson, Ake Fridell, Nils Poppe, Inga Gill.

Un cavaller i el seu escuder tornen de les Croades a una Suècia assolada per la pesta. De camí cap al seu castell, el cavaller lluita per anticipar-se a la mort mitjançant una partida d'escacs.

► «El cor d'aquesta pel·lícula és una por patològica a la mort. Em seguia a totes parts. Era un patiment atroç. Tenia una por terrible a la mort. Tot el que tinguera a veure amb la mort... era un horror. I va ser d'aquest horror, de tot el tema de la bomba atòmica, d'on va sorgir aquella història sobre la pesta i la gent que torna. I després, naturalment, estava tota la problemàtica religiosa: la de "hi ha o no hi ha un Déu?". *El séptimo sello* no respon a aqueixa pregunta». | INGMAR BERGMAN.

Un caballero y su escudero regresan de las Cruzadas a una Suecia assolada por la peste. De camino hacia su castillo, el caballero lucha por anticiparse a la muerte mediante una partida de ajedrez.

► «El corazón de esta película es un miedo patológico a la muerte. Me seguía a todas partes. Era un sufrimiento atroz. Tenía un miedo terrible a la muerte. Todo lo que tuviera que ver con la muerte... era un horror. Y fue de este horror, de todo el tema de la bomba atómica, de donde surgió aquella historia sobre la peste y la gente que vuelve. Y luego, naturalmente, estaba toda la problemática religiosa: la de "¿hay o no hay un Dios?". *El séptimo sello* no responde a esa pregunta». | INGMAR BERGMAN.

Les millors pel·lícules de 2017

Segona entrega del cicle que va començar al juliol i que recull els títols més aplaudits per la crítica el passat any. Al setembre, el cicle se centrarà en el cinema nord-americà, amb els últims llargmetratges dels consagrats Kathryn Bigelow i James Gray i de dos destacats directors del cinema independent, Kenneth Lonergan i David Lowery, a més del sorprenent debut darrere de la càmera de l'actor còmic Jordan Peele. La selecció és molt variada: cinema que ens parla de la discriminació racial als Estats Units, amb el nervi i la fisicitat propis de la mirada de Bigelow (*Detroit*); un còctel de terror, comèdia negra i sàtira política sobre el mateix tema (*Déjame salir*); una pel·lícula d'aventures (*Z. La ciudad perdida*); i dos drames profundament malenconiosos sobre la pèrdua, brillantment protagonitzats per Casey Affleck (*Manchester frente al mar*, *A Ghost Story*). Tres de les pel·lícules del cicle (*Personal Shopper*, programada al juliol, *A Ghost Story* i *Déjame salir*), són representatives de certa tendència del cinema contemporani, en la qual les fronteres entre el cinema d'autor i el cinema de gènere més popular es difuminen. Si Jordan Peele recorre al terror psicològic per a tractar el racisme, Olivier Assayas i David Lowery ens conten històries de fantasmes per a evocar el dol i reflexions d'ordre existencial.

Segunda entrega del ciclo que empezó en julio y que recoge los títulos más aplaudidos por la crítica el pasado año. En septiembre, el ciclo se centrará en el cine norteamericano, con los últimos largometrajes de los consagrados Kathryn Bigelow y James Gray y de dos destacados directores del cine independiente, Kenneth Lonergan y David Lowery, además del sorprendente debut tras la cámara del actor cómico Jordan Peele. La selección es muy variada: cine que nos habla de la discriminación racial en Estados Unidos, con el nervio y la fisicidad propios de la mirada de Bigelow (*Detroit*); un cóctel de terror, comedia negra y sátira política sobre el mismo tema (*Déjame salir*); una película de aventuras (*Z. La ciudad perdida*); y dos dramas profundamente melancólicos sobre la pérdida, brillantemente protagonizados por Casey Affleck (*Manchester frente al mar*, *A Ghost Story*). Tres de las películas del ciclo (*Personal Shopper*, programada en julio, *A Ghost Story* y *Déjame salir*), son representativas de cierta tendencia del cine contemporáneo, en la cual las fronteras entre el cine de autor y el cine de género más popular se difuminan. Si Jordan Peele recurre al terror psicológico para tratar el racismo, Olivier Assayas y David Lowery nos cuentan sendas historias de fantasmas para evocar el duelo y reflexiones de orden existencial.

Detroit

KATHRYN BIGELOW. EUA. 2017. VOSE. Color. 143'. DCP.

INT. John Boyega, Algee Smith, Will Poulter, Jack Reynor, Ben O'Toole, Hannah Murray.

Al juliol de 1967 els disturbis racials que va viure Detroit, després d'una batuda de la policia en un bar nocturn sense llicència, es van convertir en una de les revoltes civils més violentes d'Estats Units.

► Tot i que està ambientada en el passat, la pel·lícula dialoga amb el present i ofereix una mirada aspra i gens complaent sobre una societat en la qual el racisme i la desigualtat perduren. El muntatge i l'estil sec i quasi documental de la directora aconsegueixen que ens sentim dins dels disturbis.

En julio de 1967 los disturbios raciales que vivió Detroit, tras una redada de la policía en un bar nocturno sin licencia, se convirtieron en una de las revueltas civiles más violentas de Estados Unidos.

► Aunque ambientada en el pasado, la película dialoga con el presente y ofrece una mirada áspera y nada complaciente sobre una sociedad en la que el racismo y la desigualdad perduran. El montaje y el estilo seco y casi documental de la directora consiguen que nos sintamos dentro de los disturbios.

Z. La ciudad perdida

The Lost City Of Z

JAMES GRAY. EUA. 2016. VOSE. Color. 140'. DCP.

INT. Charlie Hunnam, Sienna Miller, Tom Holland, Robert Pattinson, Angus MacFadyen.

Principis del segle XX. L'explorador Percy Fawcett és enviat pel govern britànic a la selva amazònica perquè delimiti la frontera entre Brasil i Bolívia. Al costat d'homes de la seua confiança, emprendreà un llarg i perillós viatge per la jungla guiat per l'obsessiva convicció de trobar Z, una llegendària ciutat construïda d'or.

► «En la seua persistent redefinició de què significa ser un cineasta clàssic en el segle XXI, James Gray s'enfronta al cinema d'aventures exòtiques per a jibaritzar la seua èpica. Gràcies a la seua elegant, hipnòtica posada en escena, el que semblava un relat realista es transforma en fantasmagòric, com si l'objectiu final de l'aventura fora que el cinema clàssic acceptara la seua condició espectral, i els seus herois visquessin amb les seues ombres, misteris i bogeria». | SERGI SÁNCHEZ, *Fotogramas*.

Principios del siglo XX. El explorador Percy Fawcett es enviado por el gobierno británico a la selva amazónica para que delimiti la frontera entre Brasil y Bolivia. Junto a hombres de su confianza, emprenderá un largo y peligroso viaje por la jungla guiado por la obsesiva convicción de encontrar Z, una legendaria ciudad construida de oro.

► «En su persistente redefinición de qué significa ser un cineasta clásico en el siglo XXI, James Gray se enfrenta al cine de aventuras exóticas para jibarizar su épica. Gracias a su elegante, hipnótica puesta en escena, lo que parecía un relato realista se transforma en fantasmagórico, como si el objetivo final de la aventura fuera que el cine clásico aceptara su condición espectral, y sus héroes convivieran con sus sombras, misterios y locura». | SERGI SÁNCHEZ, *Fotogramas*.

A Ghost Story

DAVID LOWERY. EUA. 2017. VOSE. Color. 87' DCP.

INT. Rooney Mara, Casey Affleck, Rob Zabrecky, Will Oldham, Liz Franke.

Un músic mor en un accident de cotxe i torna com un fantasma a la casa en la qual vivia amb la seua dona.

► «*A Ghost Story* és, essencialment, una història d'amor. I és l'impuls amorós i totes les emocions que l'acompanyen (el dolor per la pèrdua de l'ésser estimat, el sentiment de solitud i abandó, la resistència a acceptar els canvis) el motor que engrega una narració el·líptica en la qual conviuen portals a altres dimensions, plecs temporals i meditacions de caràcter metafísic sobre la nostra pròpia finitud. Mai menjar-se un pastís va expressar tanta desolació. Mai un actor cobert per un llençol va compondre un heroi tràgic de tal transcendència». | MARIA ADELL, *Play*, 2/11/2017.

Un músico muere en un accidente de coche y vuelve como un fantasma a la casa en la que vivía con su mujer.

► «*A Ghost Story* es, esencialmente, una historia de amor. Y es el impulso amoroso y todas las emociones que lo acompañan (el dolor por la pérdida del ser amado, el sentimiento de soledad y abandono, la resistencia a aceptar los cambios) el motor que arranca una narración elíptica en la que conviven portales a otras dimensiones, pliegues temporales y meditaciones de carácter metafísico sobre nuestra propia finitud. Nunca comerse un pastel expresó tanta desolación. Nunca un actor cubierto por una sábana compuso un héroe trágico de tal transcendencia». | MARIA ADELL, *Play*, 2/11/2017.

Manchester frente al mar

Manchester by the Sea

KENNETH LONERGAN. EUA. 2016. VOSE. Color. 135'. DCP.

INT. Casey Affleck, Michelle Williams, Kyle Chandler, Lucas Hedges, Tate Donovan, Erica McDermott, Matthew Broderick.

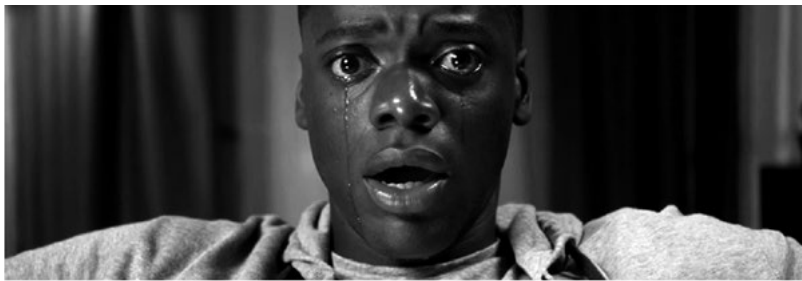
El solitari i taciturn Lee es veu obligat a tornar al seu xicotet poble natal després de la mort del seu germà. Allí ha de fer-se càrrec del seu nebot de 16 anys i enfrontar-se al tràgic passat que li va portar a separar-se de la seua esposa i de la comunitat en la qual va nàixer i va créixer.

► Drama sobre el dolor, la culpa i la pèrdua, la pel·lícula és un tractat sobre la desolació que s'expressa a través d'imatges serenes i elegants; austeritat i contenció sota les quals batega la ràbia i la ira.

El solitario y taciturno Lee se ve obligado a regresar a su pequeño pueblo natal tras la muerte de su hermano. Allí debe hacerse cargo de su sobrino de 16 años y enfrentarse al trágico pasado que le llevó a separarse de su esposa y de la comunidad en la que nació y creció.

► Drama sobre el dolor, la culpa y la pérdida, la película es un tratado sobre la desolación que se expresa a través de imágenes serenas y elegantes; austeridad y contención bajo las que late la rabia y la ira.

DT 25 SET / 20.00 H | DC 26 SET / 18.00 H

Déjame salir

Get Out

JORDAN PEELE. EUA. 2017. VOSE. Color. 103'. DCP.

INT. Daniel Kaluuya, Allison Williams, Catherine Keener, Bradley Whitford, Betty Gabriel.

Un jove afroamericà visita la família de la seua núvia blanca, un matrimoni adinerat. Al principi, pensa que el comportament «massa» complaent dels pares es deu a la incomoditat per la relació interracial de la seua filla, però prompte descobrirà que la realitat és més inquietant.

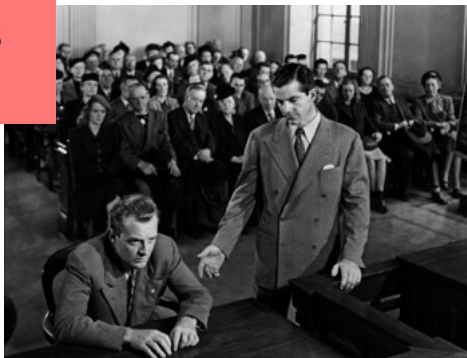
► «El debutant Jordan Peele uneix racisme i terror a través d'un mecanisme satíric d'alt voltatge simbòlic (al cap i a la fi, el terror sempre ha servit per a furgar en les pors de la societat, en les misèries i paranoies contemporànies); *Déjame salir* es un creuament entre *Adivina quién viene esta noche* i *La invasión de los ultracuerpos* en l'era post-Obama del que extrau autèntiques dosis de vitriol i que la converteixen en una proposta d'allò més gojosa i subversiva». | BEATRIZ MARTÍNEZ, *Caimán CdC*, n.º 60, maig 2017.

Un joven afroamericano visita a la familia de su novia blanca, un matrimonio adinerado. Al principio, piensa que el comportamiento «demasiado» complaciente de los padres se debe a la incomodidad por la relación interracial de su hija, pero pronto descubrirá que la realidad es más inquietante.

► «El debutante Jordan Peele une racismo y terror a través de un mecanismo satírico de alto voltaje simbólico (al fin y al cabo, el terror siempre ha servido para escarbar en los miedos de la sociedad, en las miserias y paranoias contemporáneas); *Déjame salir* es un cruce entre *Adivina quién viene esta noche* y *La invasión de los ultracuerpos* en la era post-Obama del que extrae auténticas dosis de vitriolo y que la convierten en una propuesta de lo más gozosa y subversiva». | BEATRIZ MARTÍNEZ, *Caimán CdC*, n.º 60, mayo 2017.

Crims i ombres

El cinema negre clàssic

La Filmoteca reprén l'extens cicle de cinema negre americà que porta programant des de l'any passat. Al setembre estan programades dues pel·lícules dirigides per Elia Kazan i Jules Dassin, dels quals ja vam poder veure al juliol alguna mostra de la seua contribució al gènere. *El justiciero* és un film de la primera època de Kazan –anterior als títols que el van fer cèlebre en dècades posteriors, com *Un tranvía llamado deseo*, *La ley del silencio* o *Al Este del Edén*–; un drama criminal inscrit en el subgènere “procedimental” que, a través de l'honest fiscal interpretat per Dana Andrews, posa en dubte el sistema judicial. Jules Dassin no es queda arrere en la crua denúncia social que suposa *Fuerza bruta*. El film narra amb intensitat el pla de fugida d'una presó en la qual els presos pateixen tortures constants. L'univers retratat per Dassin sembla una premonició de la caça de bruixes mccarthista, de la qual seria víctima (i en la qual, com és sabut, Kazan va col·laborar com a delator).

La Filmoteca retoma el extenso ciclo de cine negro americano que lleva programando desde el año pasado. En septiembre están programadas dos películas dirigidas por Elia Kazan y Jules Dassin, de quienes ya pudimos ver en julio alguna muestra de su contribución al género. *El justiciero* es un film de la primera época de Kazan –anterior a los títulos que lo encumbraron en décadas posteriores, como *Un tranvía llamado deseo*, *La ley del silencio* o *Al Este del Edén*–; un drama criminal inscrito en el subgénero “procedimental” que, a través del honesto fiscal interpretado por Dana Andrews, pone en tela de juicio el sistema judicial. Jules Dassin no se queda atrás en la cruda denuncia social que supone *Fuerza bruta*. El film narra con intensidad el plan de fuga de una prisión en la que los presos sufren torturas constantes. El universo retratado por Dassin parece una premonición de la caza de brujas mccarthista, de la que sería víctima (y en la que, como es sabido, Kazan colaboró como delator).

DC 19 SET / 18.00 H | DV 21 SET / 20.30 H

El justiciero

Boomerang!

ELIA KAZAN. EUA. 1947. VOSE. B/N. 86'. DCP.

INT. Dana Andrews, Jane Wyatt, Lee J. Cobb, Cara Williams, Arthur Kennedy, Ed Begley.

En una xicoteta ciutat de Connecticut, un capellà és assassinat en ple carrer, i els ciutadans exigeixen una intervenció contundent de la policia. Tots els testimonis identifiquen John Waldron com a l'autor del crim, però ell es declara innocent.

En una pequeña ciudad de Connecticut, un sacerdote es asesinado en plena calle, y los ciudadanos exigen una intervención contundente de la policía. Todos los testigos identifican a John Waldron como el autor del crimen, pero él se declara inocente.

DJ 27 SET / 18.00 H | DV 28 SET / 22.30 H

Fuerza Bruta

Brute Force

JULES DASSIN. EUA. 1947. VOSE. B/N. 98'. DCP.

INT. Burt Lancaster, Hume Cronyn, Charles Bickford, Sam Levene, Howard Duff, Yvonne De Carlo.

Darrere dels murs de la presó Westgate imperen la por i la violència. L'alcaide manté amuntats els presos i els sotmet a constants vexacions. Joe Collins i els seus companys de cel·la, farts de la situació, decideixen organitzar una fugida. Un pla temerari que té moltes possibilitats d'acabar en un bany de sang.

Tras los muros de la prisión Westgate imperan el miedo y la violencia. El alcaide mantiene hacinados a los presos y los somete a constantes vejaciones. Joe Collins y sus compañeros de celda, hartos de la situación, deciden organizar una fuga. Un plan temerario que tiene muchas posibilidades de acabar en un baño de sangre.

pròximament

Muriel Box, una cineasta clàssica

contacte i preus

Institut Valencià de Cultura
Edif. Rialto · Pl. Ajuntament, 17 · València
Tel. 963 539 300 / audiovisual_ivc@gva.es

ivac.gva.es

Fitxes completes, programació
actualitzada i més informació sobre
La Filmoteca en el nostre web

2.5 €

Entrada general 1 sessió

1.5 €

Carnet d'estudiant, Carnet Jove,
Targeta Club Fnac, persones jubilades,
aturades, discapacitades i grups

20 €

Abonament 10 sessions

GENERALITAT
VALENCIANA

Conselleria d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport

TOTS
A UNA
VELU

INSTITUT
VALENCIÀ
DE CULTURA

for cultura

